

„Teď nikam nejedeš,“ zopakovala s očima sklopenýma k zařatým pěstem.

„Ale proč?“ Snažil jsem se proklouznout do výtahu. „Neblbni...“ Odstrčila mě s takovou silou, až jsem upadl do písku.

Zdá se, že jste v ohrožení. Přejete si přivolat Helpera? (ANO/NE)

POZOR! Pokud bude útok na vaše reálné tělo pokračovat, porušíme protokol a záchrannou jednotku vyšleme i bez vašeho povolení.

Odmávl jsem příkaz, ale než jsem se Asuny zeptal, procedila otázku, které jsem se bál. „Jak s tebou souvisí Všemocný?“

Tehdy zvedla pohled. Vybavila se mi chvilka, kdy jsem se ji s Antonem snažil dostat po neviditelných schodech na skalní plošinu. Nezapnula Zuřivost, nepomohla si levitujícími vlasy ani nekřičela. Propalovala mě intenzitou své osobnosti a já konečně chápal, proč mě tlak spojení nutí ustoupit. Ať už vědomě, nebo nevědomě do něj promítala masku tvrďačky, spojenou s bolestí nitra. Vysílala proti mně bezmocnou výčitku.

Nemohl jsem lhát. „Já jsem Všemocný.“

Nehledě na vypjatost okamžiku si zakryla dlaní ústa. V obličeji měla ohromení, nábožná úcta i výraz fanynek toužících po podpisu. Dřepěl před ní původní leader nejlépe hodnocené guildy na Mýtině.

„To kvůli tomu po nás jde Yenghon?“ dostala ze sebe s trpkým přemáháním.

„Ano, z nějakýho důvodu mám novou postavu a Bělopes mě vyšachoval z vedení a snaží se mě zabít skrz najatýho zabijáka.“

„Takže proto jsi nás přijal a nahnal do lovu na Faraona?“ zablesklo se jí v očích. „To proto... Anton...“

„Jo, ale...“

„Musím domů.“ Otočila se na patě a zmizela ve výtahu. Rozhodl jsem se nerozvíjet konverzaci.

„Leť s ní,“ věnoval jsem Lumii trpký úsměv. „Bude tě potřebovat, já nejsem ten, kdo ji teď může podržet.“

Bludička mi prolétla hlavou, v oblouku se zvedla a přistála mi u nohou.

„Já to zvládnou, ty moje šestinko,“ mrkl jsem na ni. „Doprovodí ji, až kam tě pustí systém, pak se vrať.“

Znachověla, protlačila se mezírkou v šachtě a zmizela.

A já... já se v prachu mrtvého světa, na růžovém chodníčku, co mi neustále opakoval, že když nevlezu do toho podělaného výtahu, riskuju trvalé poškození mozku, rozesmál. S nohama před sebou tak, jak mě Asuna odstrčila, jsem se lámal v pase a z očí mi tryskaly slzy. Ale tenhle smích se mi nelíbil. To ani trochu.

Musel jsem vypadat jako blbec. Komický hraničář mezi dvěma světy, popírající vlastní příkazy o spěchu na Pařez. Chtěl jsem vyrazit, jenže mě přemohla nutnost lhát nejbližším. Antonovi, Asuně i Mikulášovi. Třem náhodným osobám, co se vlivem obtížného úkolu prodraly do mé izolované pevnosti. Smečka, kterou jsem si zakázal. Kterou jsem potřeboval.

Přišla vám nová ADMINSKÁ zpráva. Pokud ji neotevřete, bude automaticky zobrazena za 10...

Zamračeně jsem sledoval odpočet. Naskakující číslovky otvíraly otázku, kterou si pokládalo jen několik hráčů za celou existenci hry.

Co mi chtějí?

Za Všemocného mi psali ohledně prvního filmu, avšak tehdy použili obyčejnou metodu bez capslockového označení pošty ultimátní důležitosti. Ať už chtěli cokoli, odmítali riskovat odložení.

Nepřemohl jsem se k otevření, což vyústilo v pronikavý pískot v uších, shození panelu pro čtení schopností a zobrazení přes celé zorné pole.